

CHƯƠNG NĂM MƯƠI MỐT

TRÊN VỌNG HOA LÂN

Châu Lệ Nhi tức lăm.
Trước mặt Du Bội Ngọc, Hải Đông Thanh lại gọi nàng là cô bé con, thì còn chi là thể diện của nàng?

Có thể mắng nàng mọi danh từ nặng nề nhất, nàng cũng chịu được, nhưng đừng ai cho nàng là một cô bé con, nhất là nói như vậy trước mặt Du Bội Ngọc!

Nàng muốn trả miếng ngay, song nhất thời, nàng không tìm được lời nào xứng đáng nhất với niềm uất ức của nàng, nên thôi.

Du Bội Ngọc mong muốn nàng đấu khẩu mãi với Hải Đông Thanh. Có đấu khẩu, nàng mới quên đi thực tại, quên được khổ đau.

Bỗng nhiên, chàng phát giác ra, Hải Đông Thanh tuy cao ngạo, vô lễ, mở miệng nói là chẳng nhượng lời, nhưng đối với cô gái nhỏ, y có phần nào hấp dẫn.

Nói là y có một ma lực đối với Châu Lệ Nhi cũng không sai sự thật lắm! Bởi tuy chông chỏi với nhau từng lời nói, nàng vẫn thích cãi lý với y, thay vì ngoảnh mặt làm ngơ, nàng lại tìm cách bắt chuyện mãi.

Chàng nhìn Châu Lệ Nhi, rồi nhìn Hải Đông Thanh, lòng vụt sanh một niềm hy vọng thầm kín. Giả như lần này, nàng thoát nạn, biết đâu nàng chẳng bị Hải Đông Thanh hấp dẫn?

Chàng cảm thấy có thể trông cậy nơi Hải Đông Thanh nhiều.

Nếu niềm hy vọng thầm kín của chàng được thực hiện thì chàng nhẹ nhàng biết bao.

Bỗng, Hải Đông Thanh hỏi :

- Cát hạ lên được chăng?

Du Bội Ngọc trở về thực tế, hỏi :

- Lên đâu?

Hải Đông Thanh đáp :

- Tường thành kia!

Phía trước có bức tường thành rất cao, sau bức tường thành là một thị trấn lớn.

Lúc đó, đêm đã xuống sâu, quá giờ Tý rồi, cửa thành tự nhiên đã đóng kín.

Du Bội Ngọc vội hỏi :

- Hồ Lão Lão có gia cư tại đây à?

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Chẳng lẽ cát hạ chẳng nghĩ ra điều đó?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Trọn đời, bà cấu kết với không biết bao nhiêu cừu oán, tại hạ cứ tưởng bà ta tìm một nơi nào cô tịch ẩn cư, không ngờ bà ta lại ở ngay chỗ phồn hoa đô hội!

Hải Đông Thanh mỉm cười :

- Có ở nơi này, bà ta mới tránh được sự truy tầm của thù nhân! Muốn tìm bà, người ta vào rừng sâu, núi thẳm, bởi ai cũng đinh ninh bà không dám chường mặt với đời!

Châu Lệ Nhi vụt thốt :

- Người yên trí! Bức tường thành dù cao hơn nữa, bọn ta vẫn lên được như thường! Chỉ sợ cho vị bằng hữu bốn chân của người thôi!

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Cô nương đừng lo! Chỉ cần cô nương lên được là con ngựa cũng lên được như thường!

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Tốt lắm! Chính người nói câu đó nhé! Ta chờ xem con vật có cách gì lên được trên đầu tường, không lẽ bỗng nhiên nó mọc cánh?

Nàng đứng lên, chớp mắt, nhảy xuống khỏi yên ngựa, đáp bên cạnh Du Bội Ngọc, nắm tay chàng thốt :

- Tôi nhức đầu quá, suýt mê man đây, tứ thức nắm tay tôi lôi lên hộ nhé!

Thực ra, nàng ngại Du Bội Ngọc quá kiệt sức, không làm sao lên nổi, nên ngầm trợ lực chàng. Nàng nói thế là để khỏa lấp Hải Đông Thanh.

Du Bội Ngọc cao giọng :

- Người ta cho Lệ Nhi là điêu ngoa, xảo trá, ương ngạnh, thực sự thì Lệ Nhi thức thời hơn ai hết! Hơn nữa Lệ Nhi còn ôn nhu lương thiện hơn bất cứ một thiếu nữ nào.

Châu Lệ Nhi đỏ bừng mặt, nghe nóng cả hai vành tai. Niềm khoan khoái chuyển nhanh khắp cơ thể.

Nàng có biết đâu, Du Bội Ngọc mượn nàng để chuyển cái ý sang Hải Đông Thanh?

Có tiếng y phục phát rẹt rẹt trong gió.

Tất cả đều lên đầu tường. Hải Đông Thanh vẫn đưa thẳng hai tay ra, vẫn giữ vững cái xác của Hồ Lão Lão như cũ, thân hình không hề uốn lại một chút nào.

Y lên đầu tường, như có một vầng mây ở dưới chân y, dùng thuật khinh công đến mức độ đó, quả thật y là con người độc nhất trong vũ lâm.

Châu Lệ Nhi thì thầm bên tai Du Bội Ngọc :

- Tứ thúc xem, hắn luôn luôn cuồng ngạo, mỗi việc gì cũng tinh tài, tỏ rõ mình hơn hắn mọi người! Hắn như kẻ mới phát giàu to, đi đâu cũng muốn mang cả gia tài theo cho mọi người biết là mình giàu!

Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Phàm những ai nhỏ tuổi, học được tài nghệ cao cường đều có tánh cao ngạo cả. Hà huống, hắn cao ngạo, nhưng có lòng tốt, ngoại nhân có thể nhờ cậy được! Nhất định hạn người như hắn, chẳng bao giờ để mất mặt với mình đâu.

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Tứ thúc cũng trẻ tuổi, cũng tài cao, sao tứ thúc không cao ngạo?

Du Bội Ngọc đáp :

- Ta đâu sánh được với hắn?

Châu Lệ Nhi dịu giọng :

- Ai nói tứ thúc không sánh được với hắn? Mười hắn cũng không hơn tứ thúc!

Vào thời kỳ đó, thiên hạ thái bình, quân lính canh thành chểnh mảng nhiệm vụ, ngủ say như cư dân thị trấn.

Họ lên trên thành, không một tên quân canh nào còn thức nên chẳng bị cật vấn phiền phức.

Châu Lệ Nhi vẫn chưa buông tha Hải Đông Thanh, bước đến gần y, hỏi :

- Còn bằng hữu bốn chân của ngươi đâu? Tại sao hắn chưa lên?

Hải Đông Thanh cười nhẹ :

- Có khi nào cô nương thấy một con ngựa biết thuật khinh công chẳng?

Châu Lệ Nhi giật mình :

- Nhưng người đã nói là nó lên được kia mà?

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Tại hạ nói thể để gạt trẻ nít thôi!

Châu Lệ Nhi tức chết được, song nếu nàng cãi nữa thì thành ra nàng là trẻ nít sao?

Lần thứ nhất, nàng gặp kẻ đối đầu.

Lần thứ nhất, nàng gặp khắc tinh!

Dưới ánh trăng thu, những mái nhà trải dài như những tấm bạc nhỏ, cao thấp bất đồng, đâu đây có tiếng trống điểm canh vọng đến.

Chung quanh, tịch mịch lạnh lùng!

Họ nhảy xuống chân tường, đi theo mấy con đường tiến vào trung tâm thị trấn.
Nơi đó tập trung giới sống về đêm, hàng quán còn mở cửa, khách còn ăn uống như thường.

Nhất là nơi bán hoa biết nói, những nơi đó nhộn nhịp khách tìm hoa.

Họ càng đi vào trung tâm, càng nghe tiếng người nói oang oang.

Một âm thanh thiếu nữ vang lên tiếp theo là một tràng cười trong trẻo :

- Cao công tử! Trương công tử! Ngày mai đến sớm nhé! Tôi chuẩn bị mấy thức ăn ngon, chờ hai vị đấy!

Một âm thanh nam nhân tiếp nối :

- Được! Được! Được rồi! Nếu lão bà của họ Cao không xé xác lão ra thì nhất định cả hai sẽ có mặt!

Một thiếu nữ khác cất tiếng :

- Nhớ bảo qua Tiền công tử một tiếng hộ Vân Linh đó! Nếu Tiền công tử không đến, Vân Linh sẽ ốm tương tư, có thể chết lắm!

Một nam nhân bật cười khanh khách :

- Vân Linh tương tư người hay tương tư bạc?

Thiếu nữ sững sộ :

- Đừng nói oan uổng người ta chứ! Ai mê bạc? Con người hào hoa phong nhã, đã được yêu mê mết, rồi làm bộ làm tịch! Cao hãnh lắm, chị em tôi bỏ rơi cho xem!

Họ Trương cười hì hì :

- Thôi đi, Hương Hương ạ!

Nam và nữ đối đáp nhau một lúc, tiếng cười im bặt. Sau đó, một thiếu nữ trầm giọng thốt với nàng kia :

- Tiêu tiền thì keo kiệt, thấy gái đẹp là híp mắt! Ngày mai, nếu chẳng mang đến cho ta hai chiếc xuyến vàng, thì đừng hòng vào cửa!

Nàng kia cầu nhàu :

- Làm ăn mà gặp thứ rít chúa, có lẽ đến khi chết cũng chẳng kịp đủ tiền mua một cỗ quan tài!

oOo

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Bọn đó làm cái gì mà nửa đêm lại ra rít với trai?

Hải Đông Thanh mỉm cười :

- Cô nương không biết sao? Trên đời, có hai nghề không vốn, một là cường đạo, hai là...

Y không tiếp nối.

Châu Lệ Nhi chột hiệu.

Nàng đỏ bừng mặt, gất :

- Người đưa bọn ta đến chỗ này?

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Không đưa đến đây thì đưa đến đâu?

Du Bội Ngọc giật mình :

- Đây là nhà Hồ Lão Lão?

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Cát hạ không nghĩ ra điều đó à?

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc, cười khổ :

- Phải rồi! Không ai tưởng nổi bà ta ở trong một kỹ viện! Muốn tìm bà để mà báo thù, người ta đi khắp bốn phương trời, có khi nào lại vào những nơi như kỹ viện? Huống chi, bà lại là chủ một kỹ viện, khách tìm hoa có khi nào gặp mặt bà?

Hải Đông Thanh tiếp nối :

- Vô luận là ai vào đây rồi, đều mất hết nửa phần tự chủ qua ba chén rượu, họ có giữ gìn gì được với gái đẹp bên mình? Có bí mật gì, họ tự khai ra, không nhiều cũng ít, cho nên mọi diễn biến trong giang hồ, mọi mưu đồ của khách giang hồ, đều không lọt qua tai và mắt bà ta!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Đối với cuộc sinh hoạt của giới này, người biết quá nhiều khía cạnh! Đáng phục người có kinh nghiệm phong phú!

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Đúng vậy, cô nương! Tại hạ thừa nhận là mình có kinh nghiệm rất phong phú về sinh hoạt của giới ca kỹ! Chẳng hạn, riêng trong tòa Vọng Hoa Lâu này, ít nhất tại hạ cũng tới lui hàng mười, hàng trăm lần, và quen mặt hơn mười đóa hoa biết nói, trong số đó có nàng Hương Hương vừa rồi đó là một!

Châu Lệ Nhi bĩu môi, toan nói chi đó, Du Bội Ngọc đã cất tiếng trước :

- Nếu Hải huynh không thường đến nơi đây, thì làm sao biết tung tích của Hồ Lão Lão?

Qua khỏi một khúc quanh, họ thấy một vọng cửa lớn, sơn đỏ, hai bên cửa có hai ngọn đèn lồng, bên trên hai ngọn đèn có tấm biển khắc ba chữ to : Vọng Hoa Lâu!

Lúc đó, có hai trang hán vận y phục ngấn màu xanh, đang quét dọn trước cửa.

Cạnh hai trang hán đó, một người vận chiếc áo lụa giải màu xanh, đứng chấp tay sau lưng thốt :

- Bên trên có mấy chỗ bụi dơ dáy quá, ngày mai, hãy gửi thợ đến sơn phết lại!

Y nghe tiếng động, vội quay mình lại.

Dưới ánh đèn, gương mặt y hiện rõ, y vào trạc tuổi bốn mươi, ăn mặc chải chuốt, tóc bôi dầu láng bóng, hàm râu cắt gọt kỹ càng.

Y có vẻ là một phong lưu công tử, nhưng lại ở trong một kỹ viện, điều đó quả thật quái lạ.

Y có mặt tại đây, trong phong cảnh đó, nếu không là chủ nhân, hẳn cũng là nhân viên quản lý, chứ nhất định chẳng phải là một khách làng chơi còn la cà vào giờ phút này, tại bậc thềm kỹ viện.

Hải Đông Thanh bước tới.

Hai trang hán nghinh đón liền. Chúng cười tí toét buông câu ca tụng ngay :

- A! Hải thiếu gia đã đến! Hai tháng vắng bóng rồi còn gì!

Rồi chúng hỏi :

- Sao Hải thiếu gia đến muộn thế?

Người kia cười tiếp :

- Cũng may Hương Hương chưa ngủ! Có lẽ nàng linh cảm là Hải thiếu gia sẽ đến đêm nay hay sao ấy! Nàng ngồi lì một chỗ chờ đợi từ đầu đêm đến giờ! Nàng từ chối tất cả các vị khách yêu cầu được nàng tiếp đón!

Hải Đông Thanh không buồn lưu ý đến chúng, y trừng mắt nhìn người trung niên vận áo dài lụa xanh đứng cạnh thềm.

Người trung niên vòng tay vái chào, điểm một nụ cười thốt :

- Kỹ viện đã đến giờ đóng cửa, song Hải thiếu gia là khách quen, có thể...

Hải Đông Thanh lạnh lùng chặn ngay câu nói của y :

- Người là chủ nhân?

Người trung niên mỉm cười :

- Không dám nhận hai tiếng trọng vọng đó đâu, Hải thiếu gia!

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Sao ta chẳng gặp người lần nào cả? Ta đến đây rất thường mà?

Người trung niên cười nhẹ :

- Tiểu nhân là tặc, khách là tiên, tặc bao giờ dám thời thường phô hình dạng trước bậc tiên? Làm như vậy, quý khách sẽ mất cả hứng!

Hải Đông Thanh vẫn lạnh lùng như thường :

- Phải! Phàm ai đến đây, cũng đều có mục đích tìm nữ nhân, nếu gặp nam nhân thì cái hứng tiêu tan mất! Nhưng người không lộ diện chẳng phải sợ mất cái hứng của khách đâu!

Trung niên áo xanh luôn luôn giữ nụ cười ve vuốt nơi môi, càng nghe khách nói, càng cảm thấy tình hình bất lợi, nụ cười tắt ngay, rồi quay mình, toan bước đi.

Hải Đông Thanh quát :

- Đứng lại!

Người trung niên cố nở lại nụ cười :

- Tại hạ đi gọi Hương Hương, thiếu gia...

Hải Đông Thanh trầm giọng :

- Ta đến đây không phải tìm Hương Hương, mà đến để tìm người đây!

Người trung niên giật mình :

- Tìm tại hạ?

Hải Đông Thanh hừ một tiếng :

- Người không nhận ra ta, chứ ta nhận ra người!

Người trung niên thoáng biến sắc mặt, song vẫn còn cười gượng :

- Hay là ở đây có vị cô nương nào đắc tội với Hải thiếu gia nên Hải thiếu gia định quở trách tại hạ?

Hải Đông Thanh lạnh giọng :

- Trong bọn các người đây, có một người đắc tội với ta!

Người trung niên kinh ngạc :

- Ai thế, thiếu gia? Hương Hương?

Hải Đông Thanh lắc đầu :

- Không!

Người trung niên lại hỏi :

- Tiểu Tô? Tô tiểu tiểu?

Hải Đông Thanh trầm giọng :

- Không phải tiểu tiểu mà là lão lão!

Người trung niên tái mặt, song tánh nổi lên liền, bật cười khanh khách :

- Thiếu gia nói chuyện nghe có duyên quá!

Châu Lệ Nhi vội xen vào :

- Người hà tất phải đấu võ mồm võ miệng với hấn nữa? Cứ bảo hấn vào gọi trượng phu của Hồ Lão Lão ra đây là hơn?

Hải Đông Thanh day qua nàng, hừ một tiếng :

- Cô nương có biết hấn là ai không?

Châu Lệ Nhi kinh hãi, hấp tấp hỏi :

- Hấn là trượng phu của Hồ Lão Lão sao?

Một sự quái!

Hồ Lão Lão già đến độ không còn một chiếc răng, không còn một phần da mặt không nhăn nheo, lại có một người chồng thuộc hạng công tử mặt hoa da phấn.

Châu Lệ Nhi nằm mộng cũng không thể tưởng nổi điều đó.

Hải Đông Thanh hỏi lại :

- Cô nương có biết tại sao hấn không dám chường mặt cho người đời trông thấy chẳng?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Làm gì ta biết được chuyện riêng của hấn?

Hải Đông Thanh giải thích :

- Chỉ vì năm xưa, hấn có chút ít danh vọng trên giang hồ, giờ đây hấn mở một kỹ viện, sống bằng hoan lạc của giới yêu hoa, nếu giang hồ biết được điều đó, thì đến tổ tông của hấn cũng phải gằm đầu cúi mặt, chứ đừng nói đến chính hấn!

Châu Lệ Nhi chớp chớp mắt :

- Hấn là một nhân vật hữu danh ngày trước?

Hải Đông Thanh gật đầu :

- Phải! Tuy nhiên, hấn chưa được liệt vào hạng thượng đỉnh trong võ lâm!

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Hấn có danh hiệu là gì?

Hải Đông Thanh đáp :

- Hấn là thiếu chủ nhân của Vạn Mộc Sơn Trang tại Huỳnh Sơn, trên giang hồ, người ta gọi hấn là Như Hoa Kiếm Khách, hấn họ Từ tên Nhược Vũ!

Châu Lệ Nhi cười lớn :

- Một đóa hoa đẹp! Con người đẹp đẽ như hấn, lại đi lấy vợ cỡ Hồ Lão Lão vừa già vừa xấu! Đúng là một đóa hoa đẹp cắm trên bãi phân trâu!

Hải Đông Thanh điềm nhiên :

- Chứ cô nương không thấy gái mười lăm, mười sáu lấy những lão nhân sáu bảy mươi tuổi à?

Châu Lệ Nhi thoáng đỏ mặt vì cái việc vợ trẻ lấy chồng già, vội cãi :

- Vợ trẻ lấy chồng già khác hơn chồng già lấy vợ trẻ! Khác xa!

Hải Đông Thanh cười nhẹ :

- Khác thế nào được? Nếu có khác thì khác về mục đích thôi. Vợ trẻ lấy chồng già là vì tiền vì danh, còn chồng trẻ lấy vợ già như trường hợp của Từ Nhược Vũ và Hồ Lão Lão, là vì vũ công!

Gương mặt của Từ Nhược Vũ biến sắc, thoát đỏ, thoát xanh, thoát trắng theo câu chuyện của Hải Đông Thanh và Châu Lệ Nhi.

Châu Lệ Nhi định ninh thế nào y cũng phát tác và không thể không động thủ.

Nhưng y bất động.

Một lúc lâu, y cười, rồi hỏi :

- Các vị đã đến đây tìm tại hạ, vậy có thể vào trong nhà một lúc chẳng?

Hải Đông Thanh lạnh lùng :

- Người không mời, ta cũng vào!

Hai hán trang quét dọn khiếp quá, toan chuẩn đi, Hải Đông Thanh bỗng quay đầu lại, trao mảnh ván có quán lư chung quang cho chúng, bảo :

- Mang theo ta!

Cả hai không dám nhận, mà cũng không dám khước từ, cuối cùng cũng đưa tay ra, song đôi tay mềm nhũn, vật đó rơi xuống.

Hải Đông Thanh kịp chụp lại, hét :

- Các người biết vật gì đây không?

Hai trang hán tái mặt, lắc đầu :

- Không biết!...

Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Quý vô giá đó! Nếu các người làm vỡ ra thì đúng là các người tới số rồi!

Một trang hán đánh bạo hỏi :

- Chắc thiếu gia mang đến tặng Hương Hương?

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Đúng là vật tặng, nhưng không phải dành cho Hương Hương mà là dành cho xú xú!

Hai trang hán giật mình :

- Xú xú? Ở đây chỉ có Hương Hương cô nương, chứ làm gì có xú xú cô nương?

Châu Lệ Nhi bật cười khanh khách :

- Một đóa hoa cắm trên bãi phân trâu không phải là xú xú thì là gì?

Hai trang hán câm lặng.

Chúng trịnh trọng mang vật đó, không phải nặng lắm, mà chúng xuất hạn, chúng sợ quá, mồ hôi đầm mình.

Từ Nhược Vũ vẫn tươi cười, vẫn ân cần mời khách, nhưng ánh mắt luôn luôn chớp.

Vô luận ai làm gì cũng không lọt qua ánh mắt đó!

X

Họ đi qua nhiều hành lang, nhiều sân cỏ, nhiều dãy nhà đến một hoa viên, nơi đó có một tòa nhà cực kỳ u tịch, chung quanh hoa nở đủ trăm sắc, trăm loại.

Nhà, thuộc loại có lầu, rèm châu che phủ khắp bốn phía, trên lầu cũng như tầng dưới.

Nhưng, đèn thì không sáng lắm.

Đâu đây có tiếng rên khẽ, chen lẫn tiếng cười.

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao lại có tiếng cười pha lẫn tiếng rên.

Nàng có biết đâu, những loại tiếng động đó rất thường có tại một kỹ viện.

Đến trước ngôi lầu nhỏ đó, hai trang hán bỗng đặt vật trên tay xuống đất.

Hải Đông Thanh trừng mắt :

- Ta bảo các người mang đi, sao các người lại đặt xuống đây?

Hai trang hán rung người bần bật :

- Đây là cư sở của thái phu nhân, bọn tiểu nhân không dám vào!

Từ Nhược Vũ vỗ nhẹ lên chúng, ôn tồn bảo :

- Cứ mang vào! Đã có ta, chẳng sao đâu!

Dù y cho phép, hai trang hán vẫn không yên lòng, có lẽ chúng quá sợ vị lão phu nhân.

Du Bội Ngọc bỗng thở dài :

- Thủ pháp của cát hạ cay độc thật!

Từ Nhược Vũ cười nhẹ :

- Nhãn lực của cát hạ lợi hại thật!

Du Bội Ngọc day qua hai trang hán, hỏi :

- Tại gia đình, các người còn người thân chứ?

Chúng đặt vật đó lên bàn, một tên đáp :

- Gã họ Vu độc thân, còn tiểu nhân có vợ rồi nhưng chưa có con!

Du Bội Ngọc cau mày :

- Về nhà nhanh đi, nếu không chẳng còn kịp thấy mặt vợ!

Trang hán đó biến sắc :

- Tiểu... tiểu nhân chết?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Các vị đã biết quá nhiều bí mật tại đây, còn hy vọng sống sót nữa sao?

Chàng nhìn sang Từ Nhược Vũ.

Trang hán đó cũng nhìn Từ Nhược Vũ, rung rung giọng hỏi :

- Thế này là nghĩa gì?

Du Bội Ngọc tiếp nối chặn lời Từ Nhược Vũ :

- Mở áo ra đi, nhìn chỗ bị chủ nhân của người võ vào vừa rồi xem thì biết cái nghĩa lý đó ra sao?

Hai đại hán lập tức cởi phăng chiếc áo.

Nơi đầu vai có dấu bàn tay, giữa dấu bàn tay có một lỗ nhỏ bằng đầu mũi kim, máu chảy từ lỗ đó, rịn chung quang, máu đen sì.

Máu tuy ít, song bốc mùi tanh như nhớt cá chết.

Hai trang hán biến sắc mặt như màu đất.

Du Bội Ngọc giải thích :

- Chủ nhân các vị, lúc võ tay xuống vai, hai ngón tay có kẹp một mũi châm, châm có độc nên đâm vào da, không gây cảm giác đau đớn chút nào!

Hải Đông Thanh lộ vẻ thán phục Du Bội Ngọc vô cùng. Y tự nhận về cẩn thận, tinh tế, bình tĩnh, y còn kém Du Bội Ngọc rất xa.

Hai trang hán nhào xuống nền, vừa đập đầu vừa van xin Từ Nhượng Vũ dung tha mạng sống.

Từ Nhượng Vũ không lưu ý đến chúng, day qua Du Bội Ngọc, mỉm cười thốt :

- Huynh đài nhận xét rất đúng, song còn thiếu...

Du Bội Ngọc thở ra :

- Ạ?

Từ Nhượng Vũ điềm nhiên :

- Bây giờ chúng có về, cũng chẳng về kịp đến nhà đâu!

Hai trang hán, biết là phải chết, cố đứng lên chạy về nhà, song vừa đứng lên lại ngã xuống, lại đứng lên, vừa ngã vừa đứng, vừa chạy vừa hét, ra đến ngoài cửa tiếng hét im bật.

Từ Nhượng Vũ mỉm cười, thốt với theo :

- Các người yên tâm ra đi! Mọi việc sao, ta liệu cho!

Việc sau là chôn cất, là trợ cấp cô nhi, quả phụ.

Câu nói đó buông ra làm chấm dứt hai mạng sống!

Châu Lệ Nhi thở dài :

- Bây giờ ta mới biết, trời sanh ra người và Hồ Lão Lão là để kết thành một đôi! Cả hai phải phối hợp với nhau mới đúng luật âm dương hòa hợp!

Từ Nhượng Vũ mỉm cười :

- Tại hạ và bà ấy thành vợ chồng với nhau từ nhiều năm rồi, tự nhiên tại hạ phải học hỏi một vài sở năng của bà ấy!

Châu Lệ Nhi trầm giọng :

- Nói về da mặt dày, có lẽ bà ấy phải học lại người!

Từ Nhược Vũ lạnh lùng :

- Cô nương quá khen!

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Muốn diệt khẩu, người phải giết hai gã đó, cũng chưa đủ. Nếu muốn giữ hoàn toàn bí mật, phải giết luôn bọn chúng ta ba người!

Từ Nhược Vũ không đáp.

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Hắn đưa chúng ta vào tận nơi này, cô nương tưởng hắn sẽ để cho chúng ta sống sót à?

Châu Lệ Nhi ạ lên một tiếng :

- Thì ra hắn có ý đó!

Hải Đông Thanh rùn vai :

- Rất tiếc hắn chưa đủ sức làm cái việc đó!

Từ Nhược Vũ không nói gì, chỉ cười lạnh.

Hải Đông Thanh vụt quay mặt lại, trừng mắt nhìn Từ Nhược Vũ :

- Người có biết bọn ta mang vật gì đến cho người không?

Từ Nhược Vũ điềm nhiên :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì đó là thi thể của vợ tại hạ!

Thần sắc của y không biến đổi khi nói lên câu đó. Đến cả đôi mắt cũng chẳng chớp.

Châu Lệ Nhi giật mình kêu lên :

- Người không lấy làm lạ à?

Từ Nhược Vũ vẫn điềm nhiên :

- Vào núi mãi cũng có ngày phải gặp cạp! Vợ tại hạ gây thù kết oán khắp nơi, tại hạ đã nghĩ đến trường hợp này từ lâu rồi. Phải có ngày điều đó xảy ra! Vấn đề là sớm hay muộn thôi!

Châu Lệ Nhi trở mặt :

- Người không đau khổ?

Từ Nhược Vũ mỉm cười :

- Các vị đã hiểu tại hạ lấy bà ta về làm vợ là vì vũ công, thì giờ đây, tại hạ khóc than, chẳng hóa ra tạo trò cười cho các vị sao?

Châu Lệ Nhi hỏi :

- Như vậy là bọn ta đã làm giúp người một việc mà người không thể làm?

Từ Nhược Vũ mỉm cười, không đáp.

Sự im lặng của y đồng nghĩa với sự mặc nhận.

Châu Lệ Nhi tiếp :

- Vì học võ, người lấy bà ta làm vợ, cái đó đã đành. Ta muốn biết tại sao người mong bà ta chết?

Nàng thốt xong, nhào tới Từ Nhược Vũ, đánh luôn ba chiêu, toàn là chiêu trí mạng.

Từ Nhược Vũ kinh hãi, vội tránh ra xa ngoài một thước, trố mắt hỏi :

- Tại sao cô nương bất bình? Cô nương bênh vực bà ta?

Châu Lệ Nhi hét lớn :

- Con người vô tình vô nghĩa như người, ai ai cũng có quyền trừ diệt!

Nàng còn muốn nhảy tới đánh tiếp, nhưng Du Bội Ngọc đã kịp ngăn chặn nàng lại.

Hải Đông Thanh nào biết được nàng nhớ đến trường hợp mẫu thân vì tình nhân khi phụ mà lìa bỏ cõi đời! Bởi mẹ nàng chết thảm vì người vô tình vô nghĩa, nàng đâm ra oán hận tất cả những người vô tình vô nghĩa trên thế gian.

Khi nàng vùng vẫy khỏi nắm tay của Du Bội Ngọc, thì Hải Đông Thanh chặn nàng lại.

Y cau mày nhắc :

- Giải được! Cô nương quên rồi à?

Châu Lệ Nhi rung rung giọng :

- Ta thà chịu chết vì thuốc độc, nhất định không dung thứ loại vô tình vô nghĩa!

Bỗng, có tiếng chân người vang lên nơi ván lầu, rồi một giọng oang oang tiếp theo :

- Lại có kẻ trúng độc của liễu đầu đó nữa rồi! Để ta xem cho biết ai!

Hồ Lão Lão già như thế còn có người gọi là liễu đầu, không cần trông thấy người đó ra sao, bọn Du Bội Ngọc cũng biết ngay đó là mẫu thân của mẹ ta.

Tiếng cộp cộp vang lên lớn dần.

Không lâu lắm, một lão bà xuất hiện, tay tả cầm xâu chuỗi, tay hữu chống gậy, có hai tiểu hoàn kèm hai bên, dìu bà.

Tóc bà bạc trắng, miệng lại chẳng mất một chiếc răng nào, khác hẳn Hồ Lão Lão là con mà răng lại rụng sạch, chẳng còn một chiếc.

Bà có vẻ hiền từ đáng kính, thần thái đoan trang, như một vị cao mệnh phu nhân.

Một bà mẹ như thế, lại sanh con như thế?

Châu Lệ Nhi, Du Bội Ngọc và Hải Đông Thanh hết sức lấy làm lạ.

Từ Nhược Vũ cung cung kính kính bước tới nghinh đón bà. Y thì thầm mấy tiếng bên tai bà.

Hồ lão phu nhân rung rung người, mớ tóc của bà rung rung như tơ bông gió lộng, hấp tấp hỏi :

- Trên mặt bàn đó, phải không?

Từ Nhược Vũ gật đầu :

- Phải!

Hồ lão phu nhân rung rung giọng :

- Chết tốt lắm! Tốt lắm! Già đã nói với nó biết bao nhiêu lần rồi! Già khuyên nó, đừng hãm hại người đời nữa! Già cảnh cáo nó, hại nhân thì có ngày nhân cũng hại lại!

Bà khóc!

Khóc một lúc, bà nhịp đầu trượng côm cốp xuống nền, trầm giọng bảo :

- Cho người mai táng nó đi, càng xa càng hay! Già cần như không có con, từ nay, đừng ai nhắc đến tên nó trước mặt già!

Du Bội Ngọc không ngờ, con tàn ác thế mà mẹ lại biết đạt nghĩa như thế!

Chàng hận Hồ Lão Lão bao nhiêu thì lại càng kính phục Hồ lão phu nhân bấy nhiêu.

Hồ lão phu nhân nhắm mắt một lúc lâu, rồi mở mắt ra hỏi :

- Vị nào trúng độc của nó?

Từ Nhược Vũ đưa tay chỉ Châu Lệ Nhi :

- Vị cô nương này!

Hồ lão phu nhân nhắm mắt nhìn kỹ càng, thở dài nói :

- Vị cô nương đó à? Vũ nhi! Bước tới xem cô nương đó trúng độc thế nào?

Bà than :

- Một cô nương đáng yêu thế kia mà nó nhẫn tâm hạ độc! Thật tàn nhẫn quá!

Từ Nhược Vũ toan bước tới, Châu Lệ Nhi cao giọng :

- Không cần xem! Tôi bị bà ta dùng móng tay có độc bấm lủng da!

Hồ lão phu nhân kêu to :

- Cô nương bị nó quào trúng?

Châu Lệ Nhi gật đầu :

- Ừ!

Hồ lão phu nhân hỏi :

- Tại chỗ nào?

Châu Lệ Nhi đáp :

- Ở bàn tay!

Hồ lão phu nhân cau mày :

- Bao nhiêu lâu rồi?

Châu Lệ Nhi cười buồn :

- Đến sáng mai là đúng ba ngày ba đêm!

Hồ lão phu nhân nhìn trời thở dài :

- Tạ ơn trời phật! Không quá muộn mà cũng không sớm quá!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Thế là có phương cứu hử bà?

Hồ lão phu nhân dịu giọng :

- Một vị tiểu cô nương đáng yêu như thế kia, trời nào để cho chết yểu! Các vị yên tâm đi!

Du Bội Ngọc thở phào.

Chịu gian lao, tâm khổ suốt ba ngày ba đêm! Ít nhất cũng có phần thưởng xứng đáng chứ, cho bõ công khó nhọc!

Bao nhiêu căng thẳng trong thể xác giờ được tháo tung, chàng như chơi với suối ngã.

Chàng cố tiếp một câu :

- Tuy biết lão phu nhân trọng đạo nghĩa như vậy, còn một việc này tại hạ cần phải nói rõ!...

Hồ lão phu nhân hỏi :

- Việc gì?

Du Bội Ngọc thốt :

- Hồ Lão Lão chết chẳng do ai hãm hại cả. Bà thấy là tuyệt vọng nên tự sát. Còn mấy hàng chữ bà ta lưu lại trên mảnh gỗ đó, lão phu nhân đọc qua là hiểu ngay! Bà ấy có đề cập đến giải dược!

Hồ lão phu nhân thở dài :

- Cát hạ tưởng cần phải nhìn mấy hàng chữ đó, già mới chịu cứu tiểu cô nương này sao?

Du Bội Ngọc vòng tay :

- Dù thế nào đi nữa, cái ơn cứu nạn của lão bà, bọn tại hạ xin ghi nhớ suốt đời!

Hồ lão phu nhân dịu giọng :

- Chắc các vị lao nhọc lắm, vậy hãy ngồi tại đây nghỉ một lúc đi, già lấy thuốc rồi trở lại ngay!

Bà chống gậy, trở ra ngoài, hai tên tiểu hoàn khiêng xác Hồ Lão Lão theo sau.

Từ Nhược Vũ chạy đến dìu bà.

Du Bội Ngọc muốn nói gì đó, lại thôi.

Chàng quá mệt nhọc, không còn sức chịu đựng nữa, ngã ngồi trên ghế.

Hải Đông Thanh thốt :

- Cát hạ yên trí, không quá nửa khắc, bà ấy sẽ mang giải dược đến đây!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng :

- Giả như bà ta không mang đến?

Hải Đông Thanh cười lạnh :

- Bà ấy phải biết, nếu không mang thuốc đến, thì tại hạ sẽ chẳng để cho bà ta yên! Tại hạ tưởng, bà ta không có cái gan quá lớn!

X